

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatelky: Kongresové centrum ILF, a. s.**, se sídlem v Praze 1 - Josefov, ul. Pařížská č. p. 67/11, PSČ 110 00, zastoupené JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem v Praze 10, ul. K chaloupkám č. p. 2, PSČ 106 00, proti **odpůrci: Magistrátu města Teplice**, odbor dopravy a životního prostředí, sídlem v Teplicích, náměstí Svobody č. p. 2/2, PSČ 415 95, zastoupeného JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Vaníčková č. p. 1070/29, PSČ 400 01, **v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci v ul. Tovární v Bystřanech ze dne 30. 11. 2015, č. j. MgMT/135251/2015 ODŽP/Ma/DZ-T, spočívající v umístění svislého dopravního značení B 13 „3,5t“, E 13 „22:00 – 06:00 hod.“, E 13 „MIMO BUS“, dle přiložené situace,**

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelka se návrhem podaným v zákonem stanovené lhůtě u zdejšího soudu domáhala zrušení opatření obecné povahy - stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci v ul. Tovární v Bystřanech ze dne 30. 11. 2015, č. j. MgMT/135251/2015 ODŽP/Ma/DZ-T, vydaného odpůrcem Magistrátem města Teplice, odbor dopravy a životního prostředí. Současně se navrhovatelka domáhala, aby soud uložil odpůrci nahradit jí náklady soudního řízení.

Obsahem stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci bylo podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), stanovení místní úpravy

provozu na pozemní komunikaci v ul. Tovární v Bystřanech spočívající v umístění svislého dopravního značení B 13 „3,5t“, E 13 „22:00 – 06:00 hod.“, E 13 „MIMO BUS“, dle přiložené situace, a to na žádost Obecního úřadu Bystřany za účelem omezení vjezdu nákladních vozidel v nočních hodinách do dané ulice pro rušení nočního klidu hlukem a vibracemi a také v zabránění opakování porušování povinnosti Obce Bystřany, kterou má jako vlastník pozemní komunikace dle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví.

V obsáhlém návrhu navrhovatelka uvedla, že od roku 2004 je vlastníkem nemovitostí – staveb a pozemků zapsaných na LV č. 1063, pro k. ú. Bystřany, vedeného Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Teplice, které tvoří skladový areál vybudovaný a provozovaný od 19. století, který se nachází v hlukově exponované lokalitě mezi železniční tratí Teplice – Lovosice používané k těžké nákladní železniční dopravě na jihu a rychlostní silnicí I. třídy č. 8, která na severovýchodě od nemovitostí navrhovatelky navazuje na rychlostní silnici E55, s tím, že železniční trať i rychlostní silnice nejsou nijak odhlučňeny. K tomu navrhovatelka doplnila, že stavby ve skladovém areálu, v nichž zaměstnává asi 55 pracovníků, byly umístěny v souladu s územním plánem a zkolaudovány rozhodnutím Městského úřadu v Teplicích ze dne 10. 1. 1994 bez omezení nočního zásobování areálu. Omezením vjezdu nákladních vozidel do dané lokality je navrhovatelce a jejím nájemcům fakticky znemožněno podnikat ve skladovém areálu, a proto je aktivně legitimována k podání předmětného návrhu, v němž napadá nezákonnost postupu odpůrce při vydávání předmětného opatření obecné povahy, v jehož důsledku došlo k porušení jejích práv, jakož i obsahovou nezákonnost daného opatření obecné povahy.

V návaznosti na to navrhovatelka namítla, že opatření obecné povahy představuje řešení, které je vůči ní zjevně nepřiměřené, když tímto opatřením nedochází jen k zásahu do jejího ústavně chráněného vlastnického práva, nýbrž i k jeho výraznému omezení. Skladový areál navrhovatelky byl rovněž negativně zasažen výrazným poklesem tržní hodnoty. A přestože tento skladový areál nebyl nikdy předmětem vyvlastnění, tak dle navrhovatelky opatřením obecné povahy dochází de facto k určitému druhu „vyvlastnění“ ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť již nemůže užívat skladový areál v souladu s vydaným užívacím povolením.

Dále navrhovatelka namítla neurčitost výroku napadeného opatření obecné povahy, jelikož není blíže specifikován pozemek, na kterém by mělo být dopravní značení umístěno, není uvedeno, o jakou pozemní komunikaci se jedná a jak je evidována v pasportu místních komunikací vedených místně příslušným silničním správním úřadem podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. V situaci (nákrese) umístění dopravního značení, které je nedílnou součástí opatření obecné povahy, je pak ručně nečitelně nakreslena dodatková tabulka, která doplňuje dopravní značení E 13. Z ručně psané poznámky zřetelně nevyplývá, že jde o tabuli „MIMO BUS“, což představuje krajně neurčitou definici nového dopravního značení. Z právě uvedeného navrhovatelka dovozuje, že v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není v příloze výrokové části vydaného opatření obecné povahy jednoznačně a zřetelně uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení.

Vedle toho navrhovatelka namítla porušení zákonné podmínky dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když vydání opatření obecné povahy spočívající ve stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci musí předcházet vydání písemného

vyjádření příslušného orgánu policie, což v daném případě nebylo splněno. Vyjádření Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, Dopravní inspektorát, ze dne 19. 11. 2012 se totiž netýká předmětného řízení o vydání opatření obecné povahy zahájeného dne 16. 7. 2014 a nevyjadřuje se k osazení dopravního značení E 13 „MIMO BUS“. Ani další „vyjádření“ Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, Dopravní inspektorát, ze dne 26. 8. 2014 nemá povahu písemného vyjádření dle ust. § 156 správního řádu a je vydáno formou razítka, kterým policejní orgán souhlasí se situací (nákresem) umístění dopravního značení. Z grafické přílohy je navíc patrné, že je v ní ručně dopisováno umístění dopravního značení E 13 „MIMO BUS“, které na původní verzi situace ke dni 26. 8. 2014, k jaké se vyjadřovala Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, dopravní inspektorát Teplice, vůbec nebylo ani být nemohlo, neboť upravená verze opatření obecné povahy včetně nového osazení dopravního značení E 13 „MIMO BUS“ byla zveřejněna teprve 3. 9. 2014 na úřední desce a je datována 28. 8. 2014, tj. 2 dny po údajném souhlasném vyjádření Policie ČR. Policie ČR tedy nikdy nevydala souhlasné písemné vyjádření k navržené místní úpravě provozu tak, jak byla později vydaným opatřením obecné povahy vydána. Ruční doplňování umístění dalšího dopravního značení do situace, která je přílohou vydaného opatření obecné povahy, a tedy jeho nedílnou součástí, je proto dle navrhovatelky v hrubém rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

Navrhovatelka také namítla porušení zákonné podmínky dle ust. § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, z níž vyplývá, že dopravní značky se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně požaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Smysl umístění dopravních značek tak nemůže být samoúčelný či dokonce šikanózní, nýbrž musí být i racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně. V odůvodnění opatření obecné povahy přitom není soulad s ust. § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu nijak prokázán ani odůvodněn v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Navrhovatelka rovněž namítla porušení ust. § 17 správního řádu v průběhu řízení, když spis vedený k věci ve stavu podle nahlížení z 10. 12. 20105 obsahuje směsici historických dokumentů k předcházejícím řízením, které se k nově zahájenému řízení nevztahují. Pokud je v odůvodnění opatření obecné povahy uvedeno, že podklady pro jeho vydání jsou součástí spisu, tak není vůbec srozumitelné, o jaké všechny podklady se jedná.

Vedle toho navrhovatelka namítla i porušení ust. § 36 správního řádu v průběhu řízení, když odpůrce použil jako rozhodující podklad k rozhodnutí o námitkách navrhovatelky sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 10. 11. 2015, které mu bylo doručeno dne 13. 11. 2015, tedy po lhůtě k seznámení se s podklady a k podávání námitek, která skončila dne 1. 11. 2015. Navrhovatelka přitom plně spoléhala, že v souladu s odborným Posouzením možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. R. F. z Akustického centra, není možné neaplikovat na daný případ zvláštní limit pro stav hlučnosti způsobený silniční a železniční dopravou, který nastal před koncem roku 2000. Navíc v rozporu s ust. § 36 správního řádu odpůrce nevyzval dotčené osoby k seznámení s podklady k rozhodnutí.

Dále navrhovatelka uvedla, že její další námitka směřuje přímo k pátému kroku testu proporcionality, tj. k přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho

proporcionality. Uvedený případ je totiž typickým případem omezení vlastnického práva bez zákonného a přezkoumatelného důvodu. V daném případě nastal stav, kdy stejný správní úřad (stavební úřad Magistrátu města Teplice) vydal na straně jedné historické rozhodnutí, kterým fakticky povolil užívání staveb navrhovatelky v areálu bez omezení přístupu po ul. Tovární, přičemž v současné době předmětným opatřením obecné povahy činnost zásadním způsobem omezil, což odporuje principu legitimního očekávání, a narušuje tak jednak vlastnické právo i právo svobodně podnikat. Tento zásah by byl dle navrhovatelky možný pouze ve výjimečných případech, které by musely být velmi přesvědčivým způsobem zdůvodněny, což se v daném případě nestalo. Z odůvodnění opatření obecné povahy totiž plyne, že jediným důvodem pro umístění dopravního značení je údajné porušování limitů hluku v noční době, kdy bylo vycházeno ze sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 8. 10. 2014, jehož podkladem byl Protokol o měření hluku č. 91664/2014 vyhotovený Zdravotním ústavem. V tomto protokole o měření hluku je přitom uvedeno, že dominantním zdrojem hluku je silnice I. třídy č. I/8 a dalším zdrojem je železnice. Dále je v tomto protokole uvedeno, že „vzhledem k velkému hlukovému pozadí, které způsobovala zejména doprava na silnici I/8, byla z naměřených hodnot v postprocesingu vybrána pouze data jednotlivých průjezdů aut po silnici ul. Tovární, z nich vypočtena hladina hlukové expozice L, která byla následně přepočtena na hodnotu L pro hodnocenou dobu 16 resp. 8 hodin (denní a noční dobu)“. Výpočet tak byl dle navrhovatelky zkrácený a vyhodnocený tak, aby jako dominantní zdroj hluku byl považován průjezd 9 nákladních automobilů, zatímco tisíce automobilů projíždějících blízkou silnicí I/8 nejsou zohledněny. V případě pojezdů nákladních automobilů ul. Tovární se nejedná o obtěžování hlukem nad míru přiměřenou poměrům.

V návaznosti na to navrhovatelka namítla, že odpůrce v opatření obecné povahy nesprávně dospěl k závěru, že „v důsledku provozu nákladní dopravy na ul. Tovární v Bystřanech dochází k porušování veřejných předpisů na úseku ochrany obyvatel před hlukem“, což nemá oporu ve spise. Obec Bystřany sice argumentuje ve svém návrhu doručeném odpůrci dne 25. 9. 2015 „ochranou obyvatel před hlukem a vibracemi v nočních hodinách a zabránění opakování porušování povinnosti jako vlastníka a správce pozemní komunikace“, avšak obsah spisu a důkazy žádné opakované porušování neprokazují, neboť dokazování bylo postaveno na krajně nevěrohodných měřeních a protokolech o nich z roku 2014. Navrhovatelku zaráží, že Obec Bystřany sama sebe uznala vinnou z porušování zákona o ochraně veřejného zdraví, když nepodala námitky proti protokolu o kontrolním zjištění Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje a ani nepodala odpor vůči jejímu příkazu ze dne 9. 9. 2015, jímž jí byla uložena pokuta za správní delikt, navíc více než rok poté, co došlo ke kontrolnímu měření. Z odůvodnění opatření obecné povahy tak neplyne žádný důvod pro dané omezení, když v protokolu o měření vibrací č. 91687/2014 vyhotoveném Zdravotním ústavem není konkrétně uvedeno, jakým způsobem jsou nemovitosti uvedenou vibrací poškozeny, neboť konkrétní údaje ohledně poškození předmětných nemovitostí v ul. Tovární chybí. Pokud si obyvatelé pořídili nemovitosti v hlukově dlouhodobě exponované lokalitě v blízkosti silnice I. třídy a železnice, nemohou oprávněně požadovat, aby byla ul. Tovární uzavřena pro nákladní dopravu směřující do areálu, který zaměstnává cca 55 obyvatel obce. V podkladech rozhodnutí navíc nebyly vzaty v úvahu údaje o skladbě vozovky, typ a kvalita povrchu s tím, že živičný povrch vozovky vykazuje četné poruchy, neznámé složení konstrukčních vrstev vozovky, což je významným rizikem pro vznik a šíření vibrací. Negativní vlivy provozu dle navrhovatelky lze jistě odstranit i jinak, než umístěním zákazových značek (snížením rychlosti na např. 20 km/hod, pokládkou nového živičného povrchu vozovky, realizací tuhé

konstrukce vozovky umístěním některých z retardačních prvků apod.). Odpůrce sice v odůvodnění opatření obecné povahy uvádí, že Obec Bystřany provedla „její rozšíření a opravu vozovky“, což je nepřezkoumatelné a nepravdivé tvrzení bez opory ve spise. Zákaz vjezdu všech nákladních vozidel na přístupovou místní komunikaci, která představuje jedinou alternativu příjezdu do skladového areálu, představuje nepřiměřený zásah do práv navrhovatelky. Jeho schválením nastal hrubý nesoulad se zásadou přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu. Z hlediska kritéria vhodnosti opatření obecné povahy podle přesvědčení navrhovatelky navíc neumožňuje dosáhnout sledovaného cíle, kterým má být podle odpůrce ochrana proti hluku, přičemž pojezd několika nákladních automobilů zásobujících skladový areál navrhovatelky způsobuje pouze nepatrný hluk ve srovnání s provozem blízké silnice č. I/8 a železnice. Odpůrce nepřihlédl k odbornému Posouzení možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. R. F. z Akustického centra a přešel jej bez povšimnutí, čímž odůvodnění opatření obecné povahy zatížil nezákonností.

Vedle toho odpůrce nijak nerozvádí, proč má údajný veřejný zájem na omezení hluku výraznou převahu nad zájmem ochrany vlastnického práva navrhovatelky, nad možností pokračování provozování jejího areálu a nad zachováním pracovních míst pro desítky obyvatel obce. Navrhovatelka přitom doložila odbornými studiemi a dalšími materiály, že hluková zátěž není důsledkem pojezdu nákladních automobilů ul. Tovární v noční době a není žádný logický ani odborný důvod, proč by ji mělo snížit právě vydané opatření obecné povahy.

Závěrem navrhovatelka shrnula, že opatření obecné povahy jí omezuje v ústavně chráněném právu vlastnit majetek, a to bezdůvodně, nad únosnou míru ve prospěch údajného veřejného zájmu, který však nebyl podložen přesným zjištěním skutečnosti. Odpůrce nepředložil úvahu, jak může zákaz vjezdu nákladních automobilů reálně a seznatelně zlepšit hlukovou situaci v místě. I za situace, kdy dané omezení není v rozporu s hmotným právem, může soud zrušit příslušné opatření obecné povahy, dojde-li v rámci testu proporcionality k závěru, že bez poskytnutí náhrady jde o zásah nepřiměřený. Ve vztahu k navrhovatelce jde o řešení zjevně nepřiměřené, excesivní, šikanózní, diskriminační a neodůvodněně zasahující do jejích základních práv. Odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je příliš obecné, nekonkrétní a nekorespondující s tím, jak závažný zásah do vlastnického práva navrhovatelky představuje.

Odpůrce spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k návrhu, v němž navrhl jeho zamítnutí pro nedůvodnost.

K návrhu předně uvedl, že Magistrát města Teplice, odbor dopravy a životního prostředí obdržel dne 25. 9. 2015 žádost o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v ul. Tovární v Bystřanech, kterou podala Obec Bystřany. Na základě žádosti pak bylo dne 14. 10. 2015 vydáno Oznámení o návrhu opatření obecné povahy a výzva k uplatnění připomínek nebo námitek k dotčenému návrhu, které bylo zveřejněno veřejnou vyhláškou na úřední desce odpůrce, Obecního úřadu Bystřany a také způsobem umožňujícím dálkový přístup na příslušných webových stránkách odpůrce i Obecního úřadu Bystřany. Lhůta k podání námitek a připomínek byla do 16. 11. 2015, přičemž v zákonem dané lhůtě nebyly u odpůrce uplatněny žádné připomínky a ani nebylo nikým nahlédnuto do spisového materiálu.

Dále odpůrce uvedl, že trvá na tom, že odpověď od Krajské hygienické stanice obdržel dne 13. 11. 2015, tj. 3 dny před vypršením lhůty pro podání námitek, a nikoliv až po lhůtě pro podání námitek.

V důsledku provozu nákladní dopravy v ul. Tovární v Bystřanech dochází k porušování veřejných předpisů na úseku ochrany obyvatel před hlukem. Prvořadý je tak veřejný zájem na omezení hluku na dané komunikaci, jelikož byly překročeny hodnoty měření hluku. Odpůrci přitom nepřísluší posuzovat, zda lze hluk snížit i jinými, např. stavebními úpravami, když může posuzovat pouze věc v rozsahu své kompetence.

Odpůrce má rovněž za to, že svislé dopravní značky se podle svého významu obvykle umísťují při pravém okraji vozovky nebo nad vozovkou, přičemž stanovení místní úpravy provozu se týkalo ul. Tovární v Bystřanech, jak je uvedeno v opatření obecné povahy. Takové vymezení považuje odpůrce ve spojení se spisovým materiálem a zejména spolu s návrhem trvalého dopravního značení za dostatečné. K tomu poznamenal, že správní úřad není povinen zjišťovat, o jakou třídu místní komunikace se jedná a zjišťovat přesná parcelní čísla. Součástí žádosti byla přehledná situace, ze které je patrné, kde má být dopravního značení umístěno – na sloupek ke stávajícímu dopravnímu značení. Odpůrce proto nesouhlasí s tvrzením navrhovatelky o neurčitosti výroku napadeného opatření obecné povahy.

Odpůrce je přesvědčen, že pokud projednával opakované podání žádosti o stanovení identické místní úpravy na pozemních komunikacích, když předchází opatření procesní povahy bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2015, č. j. 40 A 2/2015 – 47, zrušeno, pro procesní pochybení, tak mohl vycházet z písemného vyjádření Policie ČR z již předešlého řízení, neboť se jednalo o obsahově naprosto shodný návrh dopravního značení a od téhož žadatele. Obě vyjádření Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, Dopravní inspektorát, jak ze dne 19. 11. 2012, tak i ze dne 26. 8. 2014, spolu souvisejí a na sebe navazují, a proto bylo zapotřebí do výroku uvést obě vyjádření. Žádostí o vyjádření k místní úpravě provozu na pozemní komunikaci ul. Tovární v Bystřanech zaslanou Policii ČR, a to v předešlém řízení, žádal odpůrce pouze o vyjádření k doplnění dodatkové tabulky E 13 „MIMO BUS“ k již odsouhlasenému dopravnímu značení. Na dotýcnou žádost přitom Policie ČR dne 26. 8. 2014 pod č. j. KRPU-193037-1/ČJ-2014-040906 u kolonky „Vyjádření Policie ČR – dopravní inspektorát Teplice“ umístila své razítko „odsouhlaseno“. Pokud by Policie ČR s místní úpravou nesouhlasila, tak dle odpůrce by zde razítko neumístila a namísto toho by napsala, že nesouhlasí, což je obvyklý postup užívaný v tomto druhu řízení. Pojem „odsouhlaseno“ nelze vykládat jinak, nežli jako souhlasné vyjádření Policie ČR.

V návaznosti na to odpůrce doplnil, že do původní odsouhlasené dopravní situace se souhlasným vyjádřením Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, Dopravní inspektorát, vedeným pod č. j. KRPU-260163/ČJ-2014-040906 byla doplněna dodatková tabulka E 13 „MIMO BUS“ a dopravní situace byla s doplněnou dodatkovou tabulkou v originále zaslána k vyjádření Policie ČR, které Policie ČR odsouhlasila. Ruční doplnění dodatkové tabulky bylo provedeno již v předešlém řízení na základě podané námítky navrhovatelky o tom, že se její zaměstnanci nebudou moci dopravit do zaměstnání městskou dopravou.

Odpůrce trvá na tom, že rozhodl o umístění dopravního značení tak, jak to nezbytně požaduje jiný důležitý veřejný zájem s ohledem na zvýšené hodnoty hladiny hluku.

Dále odpůrce uvedl, že navrhovatel se několikrát zmiňoval o odborném Posouzení možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. Robert Fleischman z Akustického centra, a napadá stáří dokumentů ve správním spise. Sám však opakovaně poukazuje na dokument, který odpůrci v rámci lhůty pro podání námitek ani nedoručil. Není pravdou, že by se odpůrce odborným Posouzením možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. R. F. z Akustického centra, nezabýval, neboť si nad rámec nutnosti řízení vyžádal od Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje stanovisko, které sama navrhovatelka ve svém návrhu zmiňuje.

Vedle toho odpůrce podotkl, že při vydání opatření obecné povahy vycházel z podkladů, které byly shromážděny a obstarány v rámci řízení. Protokoly z měření hluku a vibrací byly vypracovány akreditovanou laboratoří, přičemž odpůrce neměl ani důvod a ani oprávnění zpochybňovat vyjádření Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje.

Odpůrce rovněž zmínil, že dle sdělení občanů Obce Bystřany je v době osazení předmětného dopravního značení v ulici klid a obyvatelé nejsou hlukem projíždějících nákladních vozidel TIR obtěžováni. Případné řešení protihlukového povrchu vozovky je na Obci Bystřany popř. na domluvě vlastníka komunikace a navrhovatelky. Navrhovatelka se přitom zabývá pouze svými soukromými zájmy a nebere v potaz zájmy obyvatel Obce Bystřany, kteří jsou nad míru zákonem připouštěnou obtěžováni hlukem a vibracemi z provozu nákladních vozidel na této komunikaci a považují takovou situaci za šikanu a neúměrné obtěžování a znepříjemnění života nad rámec akceptovatelného stavu.

V následně učiněné replice navrhovatelka setrvala na svých tvrzeních uvedených v návrhu. Zdůraznila, že odpůrce nepředložil žádný důkaz toho, že činnost navrhovatelky, resp. pojezdy nákladních automobilů, způsobují porušování hlukových norem. Rovněž zdůraznila, že odpůrce umisťuje dopravní značení jen s odkazem na „přiloženou situaci“, která není na geodetickém podkladu a je do ní umístění dopravní značky ručně vpisováno s tím, že se značení nachází na dvou různých místech. Smysl umístění dopravních značek nemůže být samoúčelný či dokonce šikanózní. Tím, že zásadní a stěžejní podklad pro rozhodnutí ve věci, a to stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 10. 11. 2015, byl do spisu dodán téměř měsíc od oznámení o shromáždění podkladů rozhodnutí a výzvě k uplatnění námitek, bylo porušeno ust. § 36 správního řádu, neboť odpůrce nevyzval účastníky k novému seznámení s podklady k rozhodnutí, a také porušením ust. § 172 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že návrh na opatření obecné povahy s odůvodněním může správní orgán vyvěsit až po projednání s dotčenými orgány. Na podporu tohoto názoru navrhovatelka zmínila rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 11. 6. 2015, č. j. 40 A 2/2015 – 47, který byl vydán o identickém dopravním značení, o němž bylo odpůrcem rozhodnuto v předešlém řízení. Závěrem navrhovatelka zmínila, že její výhrady vůči předběžnému opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality přešel odpůrce bez povšimnutí, když jen blanketně odkázal na údajné důvody spočívající v ochraně před hlukem a poškozováním stavu komunikace, a to nepřezkoumatelným a nedostatečným způsobem, které ve světle argumentů navrhovatelky neobstojí.

O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce navrhovatelky s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce odpůrce nevyjádřil do

dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Soud se nejprve při posuzování návrhu zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že je věcně a místně příslušný k projednání návrhu, dále že navrhovatelka byla aktivně legitimována k podání předmětného návrhu ve smyslu ust. § 101a odst. 1 s. ř. s., přičemž tak učinila v zákonné lhůtě stanovené v ust. § 101b odst. 1 s. ř. s. Dále soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy v daném případě byl dán ust. § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s., z nichž vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ust. § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 s. ř. s.

S ohledem na shora uvedené proto soudu nic nebránilo, aby přistoupil k posouzení jednotlivých navrhovatelčiných námitek. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a také zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že předmětný návrh není důvodný.

Předně soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou navrhovatelky o neurčitosti výroku napadeného opatření obecné povahy. Stanovení místní úpravy se týkalo ul. Tovární v Bystřanech, přičemž bylo učiněno na základě žádosti Obce Bystřany, kterou odpůrce obdržel dne 25. 9. 2015. Pro vyhodnocení dané námítky jako nedůvodné bylo pro soud určující, že k žádosti Obce Bystřany byla připojena jako její nedílná součást přehledná situace dané lokality, z níž je patrné, že nové dopravní značení má být umístěno na sloupek již stávajícího dopravního značení, které se nachází při pravé straně vozovky na počátku vjezdu do ul. Tovární v Bystřanech. Z tohoto důvodu nebylo nutné blíže specifikovat stanovení místní úpravy v předmětném opatření obecné povahy a postačoval odkaz na připojenou přehlednou situaci ve výroku opatření obecné povahy v podobě zmínky „dle připojené situace“. Zároveň odpůrce nebyl povinen zjišťovat, o jakou třídu místní komunikace se jedná a ani nebyl povinen zjišťovat přesná parcelní čísla. Neurčitost výroku napadeného opatření obecné povahy v důsledku údajně nečitelného písma ručně provedené modifikace dopravního značení na připojené přehledné situaci k vydávanému opatření obecné povahy soud rovněž neshledal. Ručně provedená modifikace je zřetelně čitelná, je z ní snadno seznatelné, že jde o tabuli „MIMO BUS“, navíc byla učiněna právě na základě námitek navrhovatelky, aby do dané lokality mohly zajíždět autobusy městské hromadné dopravy, kterou využívají zaměstnanci areálu navrhovatelky.

Dále soud uvádí, že navrhovatelka se mylí, pokud požadovala, aby odpůrce v daném případě posuzoval, zda hluk na dotyčné komunikaci lze snížit i jinými opatřeními, např. stavebními úpravami. Navrhovatelka by měla brát v potaz, že odpůrce byl oprávněn posuzovat daný případ výlučně v mezích svých kompetencí – možnost osazení dopravního značení na základě žádosti Obce Bystřany.

Soud rovněž poznamenává, že jako neopodstatněné vyhodnotil i námitky navrhovatelky o údajném porušení zákonné podmínky dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když si odpůrce údajně nevyžádal žádné nové ani potvrzující vyjádření

Policie ČR. V daném případě se jednalo o opakované podání žádosti o stanovení identické místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v ul. Tovární v Bystřanech, které bylo učiněno v důsledku zrušení předchozího opatření obecné povahy rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2015, č. j. 40 A 2/21015 – 47, pro procesní pochybení odpůrce v procesu přijímání opatření obecné povahy. I v předešlém řízení musel odpůrce písemně požádat o stanovisko příslušný policejní orgán, a proto jej měl odpůrce k dispozici z předešlého řízení. Protože se jednalo o obsahově naprosto identický návrh na stanovení místní úpravy a od téhož žadatele, jímž byla Obec Bystřany, a také že písemné stanovisko má neomezenou platnost, odpůrce nijak nepochybil, pokud v předmětném řízení vycházel z předešlého vyjádření policejního orgánu. Jeho postup odpovídal zásadě hospodárnosti a efektivitě správního řízení, která je zakotvena v ust. § 6 odst. 2 správního řádu. Navíc navrhovatelka v předmětném řízení ani netvrdila, že v dané lokalitě došlo ke změně dopravní situace či se nejedná o identické dopravní značení. Již v předchozím pravomocném výše citovaném rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2015 soud přitom dovodil, že v předešlém řízení byla učiněna dvě vyjádření Policie ČR, a to jednak ze dne 19. 11. 2012 a ze dne 26. 8. 2014, ze kterých bylo třeba vycházet. I v tomto případě tak bylo nutné vycházet z obou souhlasných vyjádření Policie ČR ze dne 19. 11. 2012 a ze dne 26. 8. 2014 a uvádět je obě do výroku opatření obecné povahy. O tom, že Policie ČR opakovaně vyslovila souhlasné stanovisko k navrhované změně dopravního značení, nemůže být žádných pochybností, neboť ve vyjádření ze dne 19. 11. 2012 je souhlas uveden výslovně slovem „souhlasí“, a ve vyjádření ze dne 26. 8. 2014, které bylo učiněno v podobě otisku formulářového razítka, je obsažena kolonka „odsouhlaseno“. Rovněž již v předchozím pravomocném výše citovaném rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2015 se soud zabýval ručně vyznačenou modifikací výchozí dopravní situace na daném místě v ul. Tovární v Bystřanech, která byla předkládána ve vyjádření Policii ČR v letech 2012 a 2014, přičemž soud tehdy neshledal v tomto směru žádné pochybení, nejasnost či nesrovnalost. Jelikož skutkový stav v tomto směru zůstal nezměněn, soud námitky navrhovatelky v tomto směru i v předmětném řízení vyhodnotil jako neopodstatněné.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil s tvrzením navrhovatelky, že odpůrce v odůvodnění opatření obecné povahy přešel bez povšimnutí dokument s názvem Posouzení možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014 zpracované Akustickým centrem – autorizovaným pracovištěm pro výkon úředního měření, oprávněnou osobou Ing. R. F. Z odůvodnění opatření obecné povahy na str. 2 vyplývá, že tento dokument doložený navrhovatelkou v řízení bral v potaz, přičemž jeho závěry zevrubně relativizoval poukazem na stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 10. 11. 2015, č. j. KHSUL 46880/2015, které odpůrce obdržel dne 13. 11. 2015.

Jako nedůvodnou soud vyhodnotil i námitku navrhovatelky o porušení ust. § 17 správního řádu, když spis obsahuje směsici historických dokumentů k předcházejícím řízením, které se k nově zahájenému řízení nevztahují. K tomu soud uvádí, že spisový materiál předložený pro účely soudního řízení není veden chaoticky a neuspořádaně. Ve spise jsou založeny listiny, které mají relevanci k předmětnému řízení.

Další navrhovatelčina námitka procesního rázu se týkala porušení ust. § 36 a ust. § 172 odst. 1 správního řádu v průběhu řízení, kdy navrhovatelka namítala, že účastníci či dotčené orgány se nemohli vyjádřit ke stanovisku Krajské hygienické stanice ze dne 10. 11. 2015, č. j. KHSUL 46880/2015, které odpůrce obdržel dne 13. 11. 2015, neboť lhůta pro podávání

námitek uplynula údajně dne 1. 11. 2015. Ve vztahu k této námitce je třeba poznamenat, že navrhovatelka nesprávně dovozuje, že lhůta pro podání námitek a připomínek uplynula již dne 1. 11. 2015. Jelikož Oznámení o návrhu opatření obecné povahy a výzva k uplatnění připomínek nebo námitek k předmětnému návrhu stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích ze dne 14. 10. 2015 bylo zveřejněno veřejnou vyhláškou na úřední desce odpůrce v době od 16. 10. 2015 do 3. 11. 2015, tak lhůta pro podání námitek a připomínek trvala až do 16. 11. 2015 (poslední den 30 denní lhůty k uplatnění připomínek nebo námitek, kdy lhůta se odvíjí od data zveřejnění veřejné vyhlášky). Z právě uvedeného je zřejmé, že stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 10. 11. 2015, č. j. KHSUL 46880/2015, které odpůrce obdržel dne 13. 11. 2015, bylo k dispozici k nahlédnutí u odpůrce ještě před uplynutím lhůty pro podání námitek a připomínek. Navrhovatelka tak mylně dovozovala, že dotyčné stanovisko Krajské hygienické stanice bylo doplněno až po uplynutí lhůty pro podání námitek a připomínek. V této souvislosti lze odpůrci vytknout, že dotyčné stanovisko Krajské hygienické stanice nebylo součástí spisového materiálu od prvopočátku lhůty pro nahlédnutí do spisového materiálu a pro podávání námitek a připomínek ze strany účastníků či dotčených orgánů, nicméně soud vzal za podstatnou tu skutečnost, že před uplynutím této lhůty dne 16. 11. 2015 bylo citované stanovisko zařazeno mezi podkladový materiál. Vedle toho je třeba zmínit, že námitky navrhovatelky o porušení ust. § 36 a ust. § 172 odst. 1 správního řádu přitom ztratily na naléhavosti a vyprázdnily svůj potenciál k případnému shledání procesní vady soudem zapříčiňující opětovné zrušení opatření obecné povahy, když navrhovatelka nikterak nevyužila svého práva nahlédnout do spisového materiálu ani neuplatnila žádné připomínky či námitky do 16. 11. 2015, tj. do konce lhůty pro nahlédnutí do spisového materiálu a pro podávání námitek a připomínek. Během této lhůty do spisového materiálu nikdo nenahlížel ani nikým nebyly uplatněny žádné písemné či ústní připomínky či námitky.

Další námitky navrhovatelky směřovaly k meritu věci – k hmotněprávním otázkám.

V předmětné věci soud neshledal, že by stanovení místní úpravy bylo samoúčelné či dokonce šikanózní. Z nashromážděného spisového materiálu plyne, že Obec Bystřany z pozice vlastníka komunikace, na níž bylo žádáno o provedení dopravní regulace, podala opodstatněnou žádost o umístění dopravního značení, jež mělo zajistit splnění podmínek, které obci uložila Krajská hygienická stanice Ústí nad Labem. V daném případě nelze totiž přehlédnout fakt, že Obec Bystřany byla pravomocným příkazem ze dne 9. 9. 2015, č. j. KHSUL 36385/2015, uznána vinnou ze spáchání správního deliktu tím, že na pozemní komunikaci v ul. Tovární nezajistila, aby hluk a vibrace z provozu po pozemní komunikaci nepřesahovaly stanovené hygienické limity, za což jí byla uložena pokuta ve výši 9.000,-Kč. Dotyčný příkaz se opíral o protokol Krajské hygienické stanice Ústí nad Labem o kontrole dodržování hluku a vibrací z dopravy po pozemní komunikaci, která byla zahájena dne 12. 8. 2014, a také o protokoly Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem, Centrum hygienických laboratoří, ze dne 12. 9. 2014, a to č. 91664/2014 – měření hluku v mimopracovním prostředí, a č. 91687/2014 – měření vibrací v budovách, z nichž vyplynulo, že hluk a vibrace z dopravy po pozemní komunikaci v ul. tovární v Bystřanech přesahují hygienické limity pro noční dobu. Jelikož výše citovaný příkaz, který předložila odpůrci Obec Bystřany ke své žádosti o stanovení místní úpravy, byl pravomocný, odpůrce musel brát v potaz jeho závěry o porušování hygienických limitů hluku v nočních hodinách v dané lokalitě.

V předmětné věci se odpůrce přitom nespokojil s listinami, které Obec Bystřany předložila ke své žádosti, neboť v zájmu náležitého zjištění skutkového stavu si ještě vyžádal stanovisko Krajské hygienické stanice Ústí nad Labem ze dne 10. 11. 2015 k výše zmíněným protokolům z měření hluku a vibrací ze dne 12. 9. 2014, č. 91664/2014 a č. 91687/2014, a také k odbornému Posouzení možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. R. F. z Akustického centra a které předložila navrhovatelka odpůrci v předešlém řízení.

Ze stanoviska Krajské hygienické stanice Ústí nad Labem ze dne 10. 11. 2015, jak bylo specifikováno již výše, zřetelně vyplynulo, že tento dotčený orgán bere za relevantní podklady protokoly z měření hluku a vibrací ze dne 12. 9. 2014, č. 91664/2014 a č. 91687/2014, s tím, že na základě nich dovozuje, že v dané lokalitě jsou porušovány hygienické limity pro hluk a vibrace v noční době v důsledku pojezdu nákladních automobilů v ul. Tovární v Bystřanech v nočních hodinách. Ve vztahu k tzv. staré hlukové zátěži pak tento dotčený orgán jednak výslovně zmínil, že v odborném Posouzení možnosti přiznání režimu staré hlukové zátěže ze dne 15. 8. 2014, které provedl Ing. R. F. z Akustického centra, byla nesprávně použita korekce decibelů u místních komunikací III. třídy a silnicích III. třídy, s tím, že starou hlukovou zátěží se rozumí stav hlučnosti způsobený silniční a železniční dopravou, který nastal před koncem roku 2000. V návaznosti na to pak bylo výslovně zmíněno, že pokud objekt navrhovatelky vygeneroval zvýšenou dopravu v ul. Tovární v Bystřanech a jde o objekt, kde byl provoz zahájen po roce 2000, tak je tím vyloučeno použití korekce pro starou hlukovou zátěž na inkriminované komunikaci.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že stanovením místní úpravy na pozemních komunikacích byl sledován důležitý veřejný zájem, který byl zjištěn dostatečně zjištěným skutkovým stavem, spočívající v zajištění zamezení neúměrného obtěžování obyvatelů ul. Tovární v Bystřanech nadměrným hlukem a vibracemi způsobených provozem nákladních vozidel v nočních hodinách.

Zvolená místní úprava na pozemních komunikacích neporušuje princip proporcionality z hlediska sledovaných cílů, jak namítala navrhovatelka (zabránění obtěžování občanů hlukem a vibracemi - cíl Obce Bystřany; nerušené užívání skladového areálu k podnikatelské činnosti – cíl navrhovatelky). Navrhovatelka by měla vzít v potaz skutečnost, že dopravní omezení pro kamionovou dopravu do jejího skladového areálu bylo koncipováno z časového hlediska značně minimalisticky, když platí výlučně v nočních hodinách v době od 22.00 hod do časných ranních hodin do 6.00 hod. Kamionová obslužnost skladového areálu je tak zachována od časných ranních hodin až do pozdního večera. Vedle toho nelze nezmínit, že dané časové omezení se nevztahuje na autobusy městské hromadné dopravy, takže zaměstnanci pracující ve skladovém areálu mohou nadále využívat při svých cestách do zaměstnání i městskou hromadnou dopravu. K sekundárnímu zásahu do vlastnických práv navrhovatelky v podobě dopravního omezení na jediné přístupové cestě k objektu ve vlastnictví navrhovatelky tak sice došlo, nicméně ze zákonného důvodu, v minimální míře a přezkoumatelným opatřením.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že návrh z hlediska všech uplatněných námitek není důvodný, a proto jej ve výroku ad I. rozsudku podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť navrhovatelka neměla ve věci úspěch a odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. července 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová